

чаха, обикаляха, ала никой не се решавахе да влѣзе въ паяжината.

Калинката попита:

— Свѣтулке, сестричке, какъ тъй се уплете? Та нали сама си носишъ фенерчето?

— Угасихъ го въ тъмни зори и не видѣхъ. Ахъ, ей сега паякътъ ще се събуди и ще ме изяде.

Горката свѣтулка вадѣше ту едното, ту другото краче, разперваше крилцата си, но не можеше да се измъкне отъ паяжината.

— Не бойте се,—рече водното конче. Азъ ще измъкна свѣтулката.

Литна надъ нея, хвана я съ тънкитѣ си крачета и започна да я дърпа нагоре, но нѣмаше сили да я откъсне отъ паяжината. Изпуствна я.

—Азъ ще я издърпамъ,—обадѣ се майскиятъ брѣмбаръ. Азъ имамъ остри пипала и ще разкъсамъ паяжината.

И майскиятъ брѣмбаръ започна да разкъсва мрежата отъ края. Не бѣше лесна работа. Разкъсанитѣ нишки се залепваха по крилцата, по тънкитѣ крачета. Скоро и той се умори.

Свѣтулката плачеше:

— Ахъ, сестрички, помогнете ми, не искамъ да умра!

Всички брѣмчаха и не знаеха, какво да правятъ. Изведнажъ отдолу се обадѣ дебелъ гласъ.

— Какво сте забрѣмчали още въ зори? Не оставете никого на мира. Искамъ да спя!

— Кой си ти, дето се сърдишъ?

— Охлю-Бохлю!

— Ахъ, Охлю, да знаешъ какво се е случило, и ти нѣма да спишъ.

— Какво?

— Нашата свѣтулчица се хванала въ паяжината и не може да излѣзе.

— Ами че азъ мога да я извадя.

Тозъ часъ всички заобиколиха Охля.

— Ахъ, миличѣкъ Охлю, колко си добъръ. Бърже, измъкни свѣтулката.